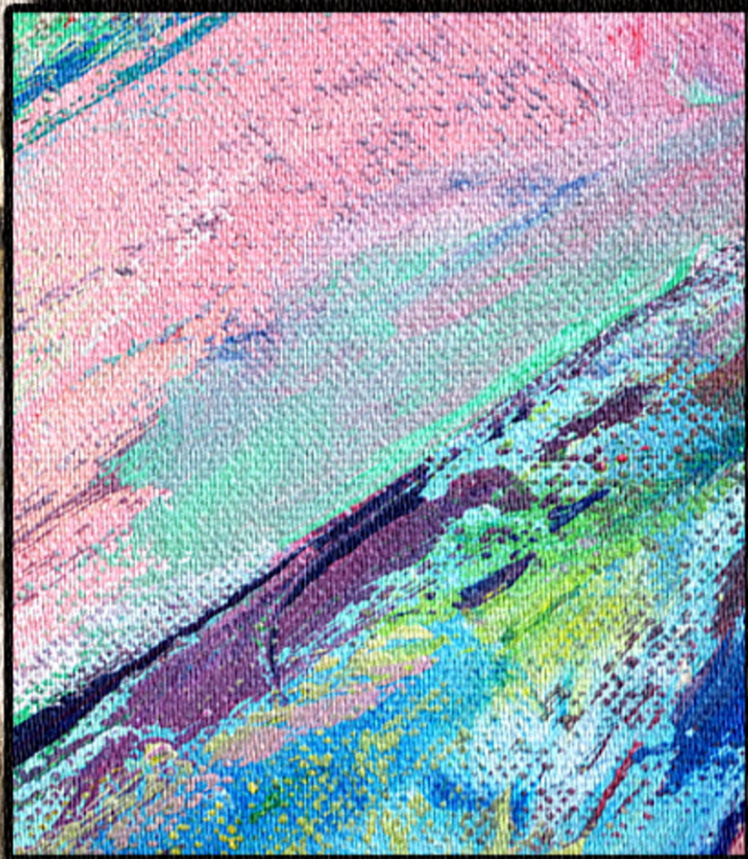

၁၂၃

ကျွန်းကျွန်းကျွန်းကျွန်း
သိမ်းထုပ်ထွေးတဲ့ ဝတ်စုံ

မှော်ဟေဝန်ထဲမှာ သိမ်းထုပ်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံ

အခန်း (၁)

စိတ်တွေလေတိုင်း ခြေထောက်ဦးဆောင်သွားလေရာ လူက လိုက်ပါရင်း ဝါးခနဲ အုပ်စုလိုက်ရယ်လိုက်တဲ့ အသံ နားထဲဝင်လာမှ ခြေ လှမ်းက နေရာမှာ ပင် စုံရပ်သွားသည်။ ။

လမ်းဘေးတမာပင်ကြီးအောက်မှာ ယောက်ျားလေးသုံးယောက် သူရှိတဲ့ ဆီ လှမ်းကြည့်ရယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ညနေခင်းရဲ့ လေပြည်ထဲမှာ မင်းဆံနွယ်တွေ တောင်ပံဖြန့်တဲ့ အခါ ...ပန်းပွင့်လေးတွေ ရှက်သွေးဖြာ ...ကျေးဌာန်ကလေးတွေ တေးမဆိုတော့ပါ ...ဟိုမှာ မျက်ခင်းစိမ်းများ ဦးညွှတ်လို့ ...မေလာရာ လမ်းခင်းပေးကြမှာ ...စမ်းချောင်းကလေးတောင်ငိုနေပြီကွာ ... မင်းဆံပင်လေးတွေ သိပ်လှတဲ့ အရှိန်အဝါ"

သီချင်းကို ထင်သလောက် ဆိုပစ်လိုက်သံက ညက်ညက်ညော ညောမရှိ။ အချစ်အိမ် မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်တင်းပစ်ကာ ခြေလှမ်းက စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘဲ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွား၏။ ။

အချစ်ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားချင်သည့်သူကိုမှ အမေ ဘာဖြစ် လို့ 'အချစ်အိမ်' ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးခဲ့ပါလိမ့်။

အဖျားဆွတ်ခေါ်တာကျတော့လည်း ကြည့်။

'အိမ်' လို့ တစ်လုံးတည်း လှလှလေး ခေါ်ပါတော့လား။

ခုတော့ 'အချစ်' တဲ့ ။

"ဟယ် အချစ် မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

အချစ်အိမ် ဒေါသမပြေသေးဘဲ

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ စိတ်ညစ်လို့ "

သူ စိတ်တော်တော်ညစ် လာပြီဆို နွေးတို့ အိမ်ပဲ လာစရာရှိသည်။ ။

နွေးနဲ့ သူငယ်ချင်းပေမယ့် နွေးရဲ့ အဖေကလည်း အချစ်အိမ်ကို ချစ်သည် သာ။ အချစ်အိမ်မှာ အဖေ မရှိပါ။

နွေးမှာ က အမေမရှိ။

ဘဝချင်းတူသလိုလိုရှိပေမယ့် အချစ်အိမ်နဲ့ နွေးရဲ့ ဘဝက တခြားစီ။ နွေးမှာ အမေမရှိတာကလွဲလျှင် စားဖို့ လည်း မပူရ။ ဝတ်ဖို့ လည်း မပူရ။ ။

မချမ်းသာသော်လည်း နွေးရဲ့ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင် လည်း မပြု။ အသောက်အစားလည်း မရှိဘဲ နွေးအတွက် ပြည့်စုံအောင် သာ ဂရုစိုက်နေတတ်သူ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်တောင့်တောင့်လေးတစ်လုံးနှင့် ခပ်စုတ်စုတ် ကားလေး တစ်စီးရှိကာ နွေးရဲ့ ဖေဖေက အငှားကားမောင်းသည်။ ။

ပိုလျှံသည် မရှိသည့်တိုင် နွေးဘဝ ဘာမှ ပူပင်ဖို့ မရှိ။

ရင်ကျပ်ပန်းနာရှိနေသည့် အဖေလုပ်သူ ကျန်းမာရေး တစ်ခါ တစ်ခါ ချို့ယွင်းသွားသည် သာရှိလျက် အဆင်မပြေစရာ ဘာမှ မရှိတဲ့ သူ။

အချစ်အိမ်မှာ ကျတော့ အဖေဆုံးပြီး တစ်နှစ်သာသာပဲ ရှိသေး သည်။ ။ အားကိုးရှာသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတပ်၍ အမေက နောက်အိမ် ထောင်ထပ်ပြုသည်။ ။

အစကတော့ ဆိုက်ကားသမားပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ဆိုက်ကားမို့
အဆင်ပြေနေသေးသည်။

နောက်တော့ အသောက်အစားပါ ထိထိုးဘာထိုးနှင့် ဆိုက်ကား ပါ
ရောင်းပစ်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်။

"နင်တို့ စားဖို့ ငါ လုပ်တာပဲ"

"ရမလားလို့ လုပ်တာပေါ့၊ ရတော့ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ"

ဒါ သူ့လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။

အဖေ ရှာထားခဲ့တဲ့ ပေနစ်ဆယ် ပေလေးဆယ်ပိုင်းကလေးကို တစ်ဝ
က်ခြမ်းရောင်းပစ်လိုက်ရသည်။

နောက်တော့ ဆိုက်ကားအငှား နင်းရ၏။

သူ့ရှာသမျှ သူသုံးလို့ ကုန်။

အမေဟာ တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူးတဲ့ ခေါင်းရွက်ဈေးသည် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။

ထိုအချိန်များမှာ အချစ်အိမ် အရွယ်မရောက်သေးသော်လည်း အမေ
ဈေးရောင်းတာကို ရှက်တတ်နေပြီ။

ပထွေးဆိုတာကို ခါးသီးတတ်ခဲ့ပြီ။

အမေ့အပေါ် နိုင်နင်းသမျှ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ရှိသမျှပစ္စည်း
တိုင်း ဖြုန်းလေသမျှ ကိုယ်ဖြစ်ရတဲ့ ဒေါသများ ဟာ အချစ်အိမ်ရဲ့
မျက်နှာ လေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တင်းမာရင့်ထော်နေခဲ့ရသ
ည့်အဖြစ်။

ခုတော့ အမေလည်း အိပ်ရာထဲလဲပြီ။

ပထွေးဆိုတာလည်း အရက်ဆိုင်က ပြန်သည် မရှိ။

"ဘာဖြစ်လာလို့ လဲ ပြောပါဦး အချစ်ရယ် နင်ကလည်း "

နွေးက စားလက်စ တစ်ဝက်ကျန်သေးသော ပေါင်မုန့်ခြောက် ထုပ်
လေးကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်။ ။

သူ့လက်ထဲကို ထိုးထည့်ပေး၍

"ရော့ မုန့်စားဦး ရွရွလေးရယ်"

အချစ်အိမ် မုန့်ထုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ အမေ့ကို သတိရမိသည် နှင့်

"ဟဲ့ စားလေ"

"ငါမစားတော့ဘူးဟာ၊ အမေ့အတွက်ပဲ ယူသွားတော့မယ်"

"အယ် နင်ကလည်း စားလက်စကြီးကို"

"ရပါတယ်ဟာ နင်က ငါစားဖို့ ပေးတာပဲဟာ နွေးရယ် ငါ အမေ့ကို
ဆေးကုဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူး"

နွေးက အချစ်အိမ် မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် ရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေသည်။ ။

"နင့်အမေက ဘာရောဂါလဲဟင်"

"ဘာပြောရမှန်းမသိပါဘူးဟာ၊ အောင့်တယ် အောင့်တယ်နဲ့ တစ်ခါ
တစ်ခါ အရမ်းအောင့်လာရင် အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး၊ သူ့ခမျာ ဆား
လေးပဲသောက်ပြီး ပျောက်ရရှာတာ၊ ငါ အလုပ်တစ်ခုခု ထွက်လုပ်မှ ထင်
တယ်"

"ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေထားကြတာ၊ နင်က ဘာလုပ်နိုင်မှာ လဲ အချစ်ရ
ယ်၊ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဆိုတာရော လွယ်တယ်မှတ်လို့ လား"

"အိမ်မှာ ပေါင်စရာနှစ်ရာလည်း မရှိတော့ဘူးဟ၊ ညအိပ်ရာ ဝင်ဆေးတစ်ခွက်လောက်မှ သောက်မအိပ်ရင် အမေ မအိပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီည အမေဆေးဖို့ ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး"

"ဆေးတစ်ခွက်စာက ဘယ်လောက် ပေးရလို့လဲ"

"တစ်ရာလေးဆယ့်ငါးကျပ်တောင်၊ ဒါတောင်မှ နေ့ဘက်ဆို အမေက ဘယ်လောက်အောင့်အောင့် ဆားပဲသောက်လို့ ၊ ညရေးညတာ ကျတော့ ပြောလို့ မရဘူးလေ"

"ဒါဆို ငါ့ဆီက ယူသွားပါလား၊ ဖေဖေ ပေးထားတာ ငါ့မှာ မုန့်ဖိုးနှစ်ရာရှိသေးတယ်"

"နေပါစေဟာ နင်ပေးတာလည်း များ လှပါပြီ၊ ပြီးတော့ နင့် အဖေလည်း ခုတလော ဆေးခန်းပြနေရတယ်ဆို"

"ဖေဖေ ဆေးခန်းပြရတာ က သွားရင်းလာရင်း လုပ်နေနိုင်ပါ သေးတယ်၊ ယူသွားပါဟာ နင်ကလည်း မနက်ဖြန် ငါ ဖေဖေဆီက ပိုက်ဆံတောင်းပြီး ဒေါ်လေးဖို့ မုန့်ပါဝယ်လာခဲ့ဦးမယ်"

နွေးက ကပျာကယာထ၍ သူ့ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ထဘီ အသစ် ခေါက်ကလေး တစ်ထည်ကို ဖြန့်လိုက်တော့ အတွင်းက နှစ်ရာ တန်လေး တစ်ရွက်ထွက်လာသည် ။

"ရော့ ယူစမ်းပါ နင်ကလည်း "

လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေး၏ ။

"လာ တို့ အပြင်သွားရအောင်၊ အိမ်ရှေ့မှာ တံခါးဖွင့်ထားပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး"

သူတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ထိုင်ကြ၏။

ထိုစဉ် နှစ်ယောက်လုံး ခြံရှေ့တံခါးဝကို ပြိုင်တူအကြည့်ရောက်သွားကြ၏။

"အချစ်ရေ သနပ်ခါးလေးလှအောင်လူးပြီးရင် ကိုယ့်အကြောင်း တွေးနေပေါ့ကွယ်"

အချစ်ရေ...

အိမ်ရှေ့ကျမှ အသံကိုမြှင့်ကာ အထဲလှမ်းကြည့်သွားကြသည်။

"ဟဲ့ သိုက်ဦးတို့ အုပ်စုပါလား"

"ဟုတ်တယ် မျက်နှာတွေကိုက တစ်စက်မှ ကျက်သရေမရှိဘူး"

"နင် ကျက်သရေရှိတဲ့ လူရော ရှိသေးလို့လား"

"မရှိဘူး၊ ငါ့ကို ရိတ်တိလာစတဲ့ ယောက်ျားလေးဆို ငါ တအား မုန်းတာပဲ"

နွေးက ခစ်ခနဲ ရယ်၍

"နင်ကလည်း ယောက်ျားလုပ်မယ်ဆိုရင် တကယ့် ယောက်ျား လို ဖြစ်အောင်ပြင်ပါလား အချစ်ရယ်၊ ခုတော့ နင်က ဘယ်ပုံစံ ဘယ်လို ပဲ ယောက်ျားလိုဝတ်ဝတ် နင့်မျက်နှာက လှနေတာကိုး"

အချစ်အိမ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂါဝန်လုံးဝဆင်လို့ မရ။

အမေ ခဏ ခဏ ပြောဖူးသည်။

အရွယ်ရောက်တော့လည်း သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ ပါးပါးလျားလျား လေးမို့ ရှုပ်အကျ... လက်တိုလက်ရှည် ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသည်။

သွယ်သော မျက်နှာလေးသည် လည်း တိုက်ကပ်ကပ် ယောက်ျား ဆံပင်
လေးနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ ။

မိန်းကလေးများ နှင့်တွဲသွားလျှင် အနည်းငယ် အရပ်ပိုမြင့်၍ မိန်းက
လေးလို ကနွဲ့ကလျမရှိသော အချစ်အိမ်ဟာ တကယ့်ယောက်ျား လေးအ
တိုင်း။

"အချစ်"

"ဘာလဲ"

"သိုက်ဦးက နင် ဘယ်လိုရပ်ဖျက်ဖျက် နင့်ကိုပဲ မဖောက်မပြန် ရွယ်
စူးထားပုံပေါ်တယ်နော်"

"လဲသေလိုက်ပါလား"

"ပုဆိုးနဲ့ ရှုပ်အကျ...ဝတ်တာ အပြစ်ပေါ့၊ နင်က ယောက်ျားမှ မဟုတ်
ဘဲ"

"ဒါ ငါ့မှ ဝတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းမတွေဝတ်တဲ့ ဒီဇိုင်း ပုံစံတွေ
ငါ မကြိုက်ဘူး"

နွေးက သက်ပြင်းလေးချသည်။ ။

"နင်မပြောနဲ့ အဖေ အားကိုးရှိတဲ့ ငါတောင် ဒီနှစ် ဆယ်တန်း အောင်
ရင် ဒေးမတက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားရတယ်၊ အဝေးသင် ဖြေမယ်
ဟာ၊ ဒါတောင် တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကို ဘယ်လောက်ကုန်တယ်မှတ် လဲ၊ ငါ
နင့်ကိုနှိမ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တို့ တွေ့ရှေ့ရေးက အစဉ်သဖြင့် အရိပ် အော
က်မှာ နေခွင့်ရချင်မှ ရကြမှာ "

နွေးက လူကြီးလေး လုပ်နေပြန်သည်။ ။

"မိန်းမဥစ္စာက အဆင်းတဲ့ ဟ၊ နင်ဆိုရင် မျက်တောင်အရှည်ကြီး
တွေနဲ့ နှာတံလေးကို ချန်နေတာပဲ၊ နင်ယောက်ျားဖြစ်ချင်ရက်နဲ့ ဖြစ်ခွင့်
မရတာ အဲဒီ အလှကြောင့်ပဲ၊ ငါတို့ အုပ်စုထဲမှာ နင့်လောက် ဘယ်သူမှ မ
လှပါဘူး"

"ဘာလို့ ဒါတွေ လာပြောနေတာလဲ နွေးရယ်"

"နင့်ကို ပိုလှစေချင်လို့ ပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ လှမှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိ
မှာ ၊ တန်ဖိုးရှိမှ တကယ့်အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် အားကိုးထိုက်တဲ့ ယော
ကျားနှင့် တွေ့မှာ ပေါ့"

"တော်စမ်းပါ နွေးရာ၊ နင်ကလည်း နွဲ့နေပြန်ပြီ၊ ဆင်းရဲတာနဲ့ ပဲ
ယောက်ျားယူစရာလား၊ ယောက်ျားယူတိုင်း အားကိုးရမယ်လို့ နင့်ကို ဘ
ယ်သူပြောလဲ ဟင်း"

အချစ်အိမ်က ပြည့်သိပ်နေသော ရင်ထဲက ခံစားချက်များ နှင့် နှုတ်ခ
မ်းကို မဲ့ပစ်လိုက်သည် ။

"ငါ့ကိုခင်ရင် ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို အားကိုးသမှုနဲ့ ဘာမှ လာ
မပြောနဲ့ နွေး၊ ငါ့ခံစားချက်ကို နင်သိရဲ့ သားနဲ့ "

"အချစ်ရယ်"

နွေး နားလည်စွာ ငြိမ်သက်သွားရှာလေသည် ။

အချစ်ကို သူမ သနားသည် လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဟာ မိန်းကလေး ခပ်ပျာပျာထက်ပို၍ စိတ်ဓာတ်
မာကျောတာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

ဆင်းရဲပေမယ့် မာနလည်း ကြီးတဲ့ သူ။

သူမကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာလှသည် မဟုတ်တာကြောင့် အချစ် ကို သူ
မ ဘာမှ အကူအညီမပေးနိုင်ပါ။

ဒါကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည် ။

အချစ် ဒေါပွချေပြီ။

* * *

အခန်း (၂)

ကျပ်သိပ်နေသည့် ကားပေါ်ကနေ တိုးထွက်လိုက်ရတာ မြေ ကြီးပေါ်
ခြေချမိတော့ ချွေးဒီးဒီးကျနေပြီ။

ဆင်းရဲသားတွေဘဝက မလွယ်ပါလား။

ရုံရုံနေသော အကျ..လည်ပင်းနှင့် ပခုံးတွေကို ကပ္ပာကယာ
ဆွဲတင်ပြုပြင်၍ ချထားသည့်ဆွဲခြင်းကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည် ။

"အချစ်"

ဒီနာမည်ကို မနှစ်သက်ပေမယ့် နားထဲမှာ လည်း စွဲနေသည် မို့ ခေါ်
သံကြားသည် နှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ဆိုက်ကားသမားတွေ အများကြီးရဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများ စွာက အချစ်
အိမ်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိ ပြီတီတီ။

ဦးလမ်းက ဆိုက်ကားပေါ်မှာ ကားကားကြီး ထိုင်နေရာမှ အကျ.. အိ
တ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ

"ဒီမှာ ပိုက်ဆံ လာယူ"

ပြောပုံက ဝါကျမဆုံးဘဲ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။

အချစ်အိမ် မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ဦးလမ်း မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက် လာ
ခဲ့သည် ။

"ကြည့်စမ်း အချစ် ဟေ့"

ဦးလမ်း အသံကျယ်ကြီးနှင့် လှမ်းခေါ်သည် ။

ဒီနေရာမှာ ကားမှတ်တိုင်တွေ ဆိုက်ကားဂိတ်တွေ လက်ဖက် ရည် ဆိုင်တွေပါ စုပြုံရှိနေသည် မို့ လူအများ ရုံးစုဝေးရာ ဖြစ်နေသည်။ ။

အချစ်အိမ် ရှက်လွန်းသဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ မှားကုန်သည်။ ။

ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ဆို့တက်လာ၏။ ။

အမေသာ နေကောင်းနေလျှင်...။

"အမေ အမေယောက်ျားလုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့ လား ကြည့်ပါ ဦး"

ဟု ဆိုပြီး ဒေါနှင့်မောနှင့် တိုင်လိုက်မိသည် ဖြစ်သော်လည်း ခု တော့ အချစ်အိမ် ရင်မဖွင့်သေးပါ။

အမေက ခြင်ထောင်အပြင် ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ကာ သင်ဖြူး ပေါ်မှ မှိန်းနေရှာသည်။ ။

သို့သော် အချစ်အိမ် တက်သွားသည် နှင့် မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လာ ၏။ ။

"သမီး"

"ဗျာ ခဏ"

"ရခဲရဲ့ လား"

"ရခဲတယ် အမေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အမေခိုင်းသလို မပေါင် ခဲ့ဘူး"

"ဟင်"

အမေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ။

အိမ်ပေါ်မှာ အမြဲသိမ်းထားခဲ့သည့် အချင်းနှစ်ပေခန့်ရှိသော ကြေးလင် ဗန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ။

လိပ်ခေါက်ဝှက်ယူလို့ မရတာ ကြောင့် အချစ် ဒါကြီးကို မကိုင်ရဲဘဲ

ထားခဲ့ရသည်။ ။

အမေကလည်း မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက ပစ္စည်းမို့ မထုခဲ့ ရက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့။

စားဖို့ မရှိ၊ ဆေးဖိုးမရှိ။

"ဈေးထဲမှာ ဒေါ်လေးကျင်နဲ့ တွေ့ပြီး ဈေးကောင်းရလို့ အပြတ်ပဲ ရောင်းပစ်ခဲ့လိုက်တယ်"

"အို သမီးရယ် နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာ"

အချစ်အိမ် အမေ့ကို သနားသွားပါသည်။ ။

ဒါတွေ ဒီလို ထုခဲ့ရမှာ စိုးကာ ဆေးဝယ်ဖို့ တောင် နှမြောခဲ့ရှာတဲ့ အမေ။

"စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ အမေ နေကောင်းဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါကြီး အပေါင်ဆိုင်မှာ ဆို ဈေးလည်း သိပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သုံးလပြည့်လို့ မရွေးနိုင်ရင် မတန်တဆနဲ့ ဆုံးဦး မယ်၊ သံယောဇဉ် တွယ်မနေပါနဲ့ တော့နော်"

အမေ သက်ပြင်းလေးချကာ ဆွဲခြင်းထဲကို တစ်ခုချင်း ဆွဲချ နေရင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားကာ

"ခဏ ဦးလေးကိုတော့ ကျွေးမပစ်နဲ့ နော်၊ ဒီပြင်အချိန်က အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ခုဟာက ဆင်းဆင်းရဲရဲ လူမဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝ"

"အမေ့အတွက် သက်သက် ချက်မထားနဲ့ နော်၊ သမီးရယ် ချက်သာချက်လိုက်ပါ"

"ဟာ အမေ စားစေချင်လို့ ဝယ်လာတဲ့ ဟာ၊ ရော့ ဒီမှာ အမေ့အတွက်ဆေး၊ ဒါက ညဘက် အရေးတကြီးသုံးဖို့ နော်၊ အမေ ညနေကျရင်ဆေးခန်းသွားမယ်"

"ဟာ အမေ စားစေချင်လို့ ဝယ်လာတဲ့ ဟာ၊ ရော့ ဒီမှာ အမေ့အတွက်ဆေး၊ ဒါက ညဘက် အရေးတကြီးသုံးဖို့ နော်၊ အမေ ညနေကျရင်ဆေးခန်းသွားမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ဆေးခန်းဆိုတာ တစ်ရက် နှစ်ရက် သွားရုံနဲ့ ဆေးပတ်လည်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မထူးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ဒီလောက်လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး"

"လုပ်ပြီ အမေရာ၊ ပိုက်ဆံလေးရှိတုန်း ပြလိုက်ပါ၊ လူနာဆို တာကလည်း ဆရာရှေ့ရောက်ရင် ရောဂါတစ်ဝက်ပျောက်တာမျိုး အမေ ရဲ့ ၊ နှစ်ရက်လောက်တော့ သွားလို့ ရပါတယ် နော် အမေ"

"မသွားဘူး မသွားဘူး ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးကိုသာ သိမ်းထား၊ ဒီပစ္စည်း သယ်ထုတ်သွားတာ ဟိုလူမမြင်ဘူးမဟုတ်လား"

"မမြင်ဘူး ကျွန်တော် နှစ်လမ်းထိပ်က သွားတာ"

အပြန်ကျတော့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ မပြောမိတော့ပါ။ "ဟိုလူရှေ့မှာ ပိုက်ဆံကို လုံးဝ ထုတ်မသုံးနဲ့ သမီး၊ ခုနေ သမီးငတ်ရင် ဘယ်သူမှ ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှိတာလေးကို ကျစ်ကျစ် ကုပ်ကုပ်ဆုပ်ထား၊ မလိုဘဲ မသုံးနဲ့ ၊ အမေ့အတွက်ဆေးက မရှိမဖြစ်တာ လောက်ပဲဝယ်၊ နောက်ထပ် ထုခဲ့စရာပစ္စည်းက မရှိတော့ဘူး"

ပြောရင်း မောလာသည့်ပုံနှင့် အမေ အိပ်ရာထဲ ခေါင်းပြန်ချ သွားသည်။ ။

"အင်း ငါသာ ခုနေ သေရရင် ငါ့သမီးကြောင့် သရဲမကြီးများ ဖြစ်နေမလားပဲ"

တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလိုဆိုရင်း

"သမီးရယ် ညည်းကို အမေ စိတ်မချလိုက်တာအေ၊ သူဌေး တွေလို အသေဖြောင့်အောင် ချက်ချင်း နားဖောက်ပေးစားခဲ့ရအောင် လည်း ကိုယ်က ဆင်းရဲလိုက်တာ ကုန်းကောက်စရာတောင် မရှိဘူး"

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ အမေရာ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ"

"ဘယ့်နှယ် အဓိပ္ပါယ်မရှိရမှာ လဲ အချစ်ရယ်၊ ခုနေ အမေသေသွားကြည့်၊ ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖအေက အိမ်နဲ့ ဆိုင်ကို သမီးနာမည်နဲ့ စာချုပ်ခဲ့လို့ တော်သေးတယ်၊ ဒါတောင် ခု သေသွားရင် ညည်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဒါကတော့ အမေ ကခဲ့တဲ့ ဇာတ်ပဲ အမေရယ်လို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်လာပေမယ့် အချစ်အိမ် မပြောရက်ပါ။

"ကံတရားကို ပုံချရတော့မှာ ပဲ၊ အားလုံးအကောင်းဆုံးဖြစ်လာ ပါစေ"

အမေက ဆုတောင်းနေပြန်သည် ။

"သမီးရယ် ညည်းပုံစံကို ပြင်စမ်းပါကွယ်၊ အမေ အဓိက စိတ်မချတာ အဲဒါပဲ၊ ဝတ်တာစားတာက ယောက်ျားမဟုတ် မိန်းမမဟုတ် နေတာထိုင်တာက ယောက်ျားလေးလို ရဲရဲတင်းတင်း"

"ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကိုပဲ သဘောကျတာ၊ မိန်းကလေးလို နေတာထက် ပိုအန္တရာယ်ကင်းပါတယ်"

"အချစ်"

"ဗျာ"

"အမေ သေခါနီး ပြီနော်၊ ညည်း အမေ့ကို အတိုက်အခံမလုပ် ချင်နဲ့ တော့"

"အမေကလည်း ဗျာ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တဲ့ ဟာ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တောက်လျှောက် အမေ ဘာပြောခဲ့လို့ လဲ၊ ခုဟာ က အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြုပြင်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေး စမ်းပါ"

အချစ်အိမ် မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဖြည်းဖြည်းတော့ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ ခဏ ခဏ တော့ မဆူနဲ့ နော်"

အမေပါးစပ်က သုတစာစုတွေ ထပ်၍ ထွက်ကျမလာမီ ပစ္စည်း တွေ ကို ကောက်ယူကာ အချစ်အိမ် နောက်ဖေးဘက် လစ်ထွက်လာခဲ့ သည်။

* * *

ညဘက် အိပ်ရာဝင်ခါနီး ရင်ဘတ်ကို လိမ်းပေးဖို့ အချစ်အိမ် ဆေး သွေးနေဆဲ။

"မအိမ်သူ ဟေ့ မအိမ်သူ ထစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားသမီးလေး အကြောင်း ကျုပ် ပြောချင်လွန်းလို့ "

ဦးလမ်း မူး လာပြီမှန်းသိကာ အချစ်အိမ် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် မိသ
ည်။

ခုနကပဲ ဗိုက်အောင့်၍ အမေ ဆေးသောက်ပြီး မှီ န်းနေတာ။

"မအိမ်သူ"

"ဦးလေး"

အချစ်အိမ် အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ကာ အမေ့အခန်းလေးရှေ့မှာ ပိတ်
ရပ်လိုက်သည်။

"ဦးလေး ဘာလုပ်မလို့ လဲ အမေ ဗိုက်အောင့်လို့ အိပ်နေတယ်"

ဦးလမ်း၏ နီကျင်ကျင် အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကြီး ရဲတက် နေ
သော မျက်လုံးများ ၊ အချစ်အိမ်ဆီ စုပြုံလာသည်။

"ဦးလေး ဟင် အေ ဦးလေး ဟုတ်လား၊ ခုကျတော့ မောင် မောင် ဘ
ဘနဲ့ ညနေက နင် ဘာအချိုးချိုးသွားတာလဲ"

"ဦးလေး မကျေနပ်တာရှိရင် မနက်ကျမှ ပြောပါ၊ အမေ နေ မကော
င်းလို့ "

"တော် တိတ်"

ဦးလမ်းက အချစ်အိမ်ကို တိုးတိုက်၍ အခန်းထဲဝင်သွားကာ ခြင်
ထောင်ကို ဆွဲမပစ်လိုက်သည်။

"မအိမ်သူ"

"ကျွန်မ နီးနေပါတယ်၊ ရှင် ဘာပြောမလို့ လဲ"

"နင့်သမီး လုပ်သွားလိုက်တာလေ၊ ညနေက ငါ လူလယ်ခေါင် မှာ အ
ရှက်ကွဲခံခဲ့ရတယ် သိလား"

ဒေါ်အိမ်သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ခပ်ချိချိ ထထိုင်သည်။ ။

"သမီးက ရှင့်ကို ဘာလုပ်လို့ တုန်း"

"ဟ ငါက ပိုက်ဆံပေးမလို့ ထုတ်ယူပြီး လာယူဆိုတာ အဲ့ သူက ငါ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အဲ့ ငါက မင်းအတွက် ဆေးဖိုးပေးလိုက်ဖို့ ခေါ်တာ ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းသလဲ ကြည့်စမ်း"

ဒေါ်အိမ်သူ အမြင်မရပေမယ့် ဖြစ်ပုံကို ပြေးကြည့်လိုက်သလို မြင်သွားသည်။ ။

ကိုလမ်းဟာ ဘယ်တုန်းကများ ဆိုက်ကားမသိမ်းသေးဘဲ အိမ် ကို ပိုက်ဆံလူကြိုပေးဖူးလို့ လဲ။

ဒါ ကလေးကို လူကြားထဲမှာ သက်သက်ခေါ်ပြီး ပါဝါပြတာ။ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားမိသည်။ ။

ဦးလမ်းက သူမရှေ့မှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

"ငါက အဖေနေရာကနေ နွားလိုရုန်းပြီး ရှာကျွေးခဲ့တဲ့ ကောင် နော် အဲ့ မင်းတို့ သားအမိကို ဟိုးအရင်ကတည်းက ရှာကျွေးခဲ့တဲ့ ကောင် ကွ ၊ ဒါကို အဖေရယ်လို့ တလေးတစား မဆက်ဆံတဲ့ အပြင် အဲ့ ငါ့ကို လူလည်ခေါင်မှာ အရှက်ခွဲသွားတာ ဒီကိစ္စငါ လုံးဝ လုံးဝ အဲ့ မကျေနပ်ဘူး"

အချစ်အိမ်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရတော့။

"မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင် မိဘလို နေတယ်ဆိုရင် ယောက်ျားတွေအများကြီးရှိနေတဲ့ နေရာမှာ မိန်းမကပါတဲ့ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံခေါ်ပေးသင့်မပေးသင့် မစဉ်းစား

သင့်ဘူးလား"

"ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ဒါ စဉ်းစားစရာလား၊ နင့်ကိုငါက အရွယ်မ
ရောက်ခင်ကတည်းက ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ရတာ "

အဲဒီ တုန်းကရော ရော့သမီးလေး မုန့်ဖိုး ဆိုပြီး တယုတယ မုန့်ဖိုးထု
တ်ပေးတာမျိုး ရှိခဲ့ဖူးလို့ လား။

ဒါတွေပြန်ပြောနေလျှင် ရှည်ကုန်တော့မည်။

သူနဲ့ အမေ ယူလိုက်တုန်းက အချစ်အိမ် ခြောက်တန်းရောက် နေပြီ။
ဦးလမ်းဆိုတဲ့ လူကြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ 'သမီးလေး'ဆိုတဲ့ ဆက်ဆံခြ
င်းမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့။

"ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ဟိုကောင်မလေး လာစမ်း လုပ်စမ်း"

စသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကလေးပါ မုဆိုးမကို သဘောထားကြီးစွာ ယူ
လိုက်ရသည် ဆိုသော မာန်မာနများ နှင့် ဆက်ဆံခဲ့သည် ပင် ဖြစ်သည် ။

ခုကျတော့ နွားလို ရုန်းကျွေးခဲ့သတဲ့ ။

သူ ဖြုန်းတီးခဲ့တာလည်း အိမ်တစ်ခြမ်းလေးမှာ အခွံလေးပဲ ရှိတော့
သည် ။

"မအိမ်သူ မင်းသမီးကို မင်းဆုံးမမှာ လား၊ ငါ ဆုံးမမှာ လား"

မူးမူးနှင့်ရစ်သည် ။

"သူ မလိုချင်လို့ မယူတာဘဲ အဲဒီ တော့ ရှင်ပိုမသုံးရဘူးလား
ကိုလမ်းရယ်၊ မူးလာရင်လည်း သွားအိပ်ပါတော့ ကျွန်မ သိပ်နေကောင်း
တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာ"

ဦးလမ်းက သင်ဖြူးကို လက်ဝါးကြီးနှင့် ဘုန်းခနဲ ပုတ်၍

"မင်းကပါ ငါ့ကို အမူးသမားလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့၊ မင်းသမီး ဘက်က ပါလိုက်တာပေါ့၊ တော်တော် ရှာကျွေးဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ"

ဦးလမ်းက ဒေါ်အိမ်သူ ရင်ဘတ်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းပစ် လိုက် အချစ်အိမ် မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသည်။ ။

"ခင်ဗျားကြီး အမေ့ကို မလုပ်နဲ့ နော်"

ဖျတ်ခနဲ တိုးဝင်ကာ ဦးလမ်းကို တအားဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် ၏။ ။
ပြီးလျှင် အမေ့ကို သစ်သီးခွာကျွေးသော ဓားပါးလေးကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး

"ခင်ဗျား မူးရင် သွားအိပ်လိုက်၊ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး သွားအိပ် နေ၊ အမေ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလို့ ကတော့ ဒီမှာ တွေ့လား မလုပ်ရဲဘူး မထင်နဲ့ "

ဓားကိုတစ်ချက်ဝင့်၍ ကြိမ်းပစ်လိုက်တော့ ဦးလမ်း ကျုံးထလာ ပေမယ့် ဘာမှ မပြောရဲတော့။

သို့သော် ဒေါ်အိမ်သူဘက်လှည့်၍

"မွေးထားတော့ မိန်းကလေး နေတော့ ဟိုမကျ ဒီမကျ ငါ ပိုက်ဆံ ပေးတာကျတော့ မိန်းကလေးမို့ ရှက်သတဲ့ ထို့"

ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်ကိုယ်ကို ထိန်း၍ အခန်းထဲက ထွက်သွား ၏။ ။

"အမေ"

ဓားချကာ အချစ်အိမ် အမေ့ကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်အိမ်သူ လက်ကာပြ၍ စကားမပြောနိုင်။

ဆေးထုပ် ကဗျာကယာ ဖြည်ကာ အမေ့ကို ဆေးတိုက်ရသည် ။ အ
တော်ကြာကြီးမှ အသက်ရှူမှန်သွား၏ ။

"ဒါ ငါ့အပြစ် ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ် ငါ မိုက်ခဲ့တာ"

ဒေါ်အိမ်သူ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ရှိုက်သံပါ ပါလာသည် ။

"ဘာတွေပြောနေတာလဲ အမေရယ်၊ အားလုံးက ကံစီမံတဲ့ အတိုင်း
ဖြစ်လာကြတာပါ၊ ပြန်ပြင်လို့ လည်း မရတော့မယ့်ဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ် လို့ ပြ
န်တွေးနေတာလဲ၊ လောလောဆယ် အမေ ကျန်းမာမှ ကျွန်တော့် အတွ
က် အရိပ်ရှိမှာ ၊ အမေ သိရင် ကျန်းမာအောင်သာနေပါ"

မျက်ရည်သုတ်ပေးသည့် အချစ်အိမ်ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အမေ
မော့ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင် နေလေ
သည် ။

* * *

အခန်း (၃)

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည် နှင့် နွေးက ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ငါ နှင့်ကိုမျှော်နေတာ အချစ်ရယ်၊ နှင့်ဆီကို မလာနိုင်တော့ ဘူး၊ ဖေဖေလည်း အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ"

"ဟင် ဟုတ်တယ်"

"အေးဟ နင်ရောက်လာတဲ့ နောက်နေ့ပဲ၊ နင်နဲ့ ငါ့ဘဝ တူပါ တယ် အချစ်ရယ်၊ ငါလည်း အဖေမရှာနိုင်တော့ရင် ငတ်မယ်၊ အဖေ မရှိတော့ရင် ခွေးဖြစ်မယ် အတူတူပါပဲ"

"ဘဘက ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေလို့ လား"

နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ ။

နွေးက သူ့ကို ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်း၍

"ဖြစ်တာတော့ အရင်တစ်ခါဖြစ်သလိုပဲ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက တော်ရုံဖြစ်တာနဲ့ နားတာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ဘာမှ လည်း သိပ်မစားဘူး၊ ညည ဆိုအရမ်းကျပ်ပြီး သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ"

အချစ်အိမ် နွေးကို စာနာစွာဖြင့် လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။ ။

"အားမငယ်ပါနဲ့ ဟာ၊ ငါတို့ တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက် ရောက် အကျပ်အတည်းက လွတ်မြောက်ဖို့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုတော့ တွေ့လာမှာ ပါ"

တစ်ယောက်ဖြစ်တော့ တစ်ယောက်က ကိုယ့်ဒုက္ခကို ဘေးထား ပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ရသည်။ ။

နွေးနဲ့ သူ့ဘဝက ထူးမခြားနား။

"နင် အခု ဘယ်ကလာတာလဲ"

"စက်မှုဇုံဘက်သွားတာ"

"စက်မှုဇုံ ဘာသွားလုပ်တာလဲ"

"အ လုပ်သွားရှာတာ"

"မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား"

"တူတူတန်တန်အလုပ်မျိုးက ငါတို့လို လူမျိုးအတွက် မလွယ် ပါဘူး ဟာ၊ နေကြာစေ့ရွေးဖို့ ၊ ဖရဲသီးရွေးဖို့ တို့ တော့ ရတယ်၊ သူတို့ က ပိဿာနဲ့ ပြည်နဲ့ ပေးတာဆိုတော့ သေချာတွက်ကြည့်လိုက်တော့ တစ် နေ ကုန်လုပ်မှ နှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါးပဲရမှာ ၊ အဲဒီ လောက်နဲ့ တော့ အမေ့ကို ပစ်ထားပြီး ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး"

သူတို့ စကားပြောနေကြစဉ်

"အချစ် အချစ် ဒီအိမ်ထဲမှာ လား"

အချစ်အိမ်တို့ လမ်းထဲက လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲရောက်လာ သည် ။

အချစ် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်၏ ။

"ကျွန်တော် ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဦးသက်ပိုင်"

"ညည်းအမေ သတိလစ်သွားလို့ ဆေးရုံရောက်သွားပြီ မြန် မြန်လိုက် ခဲ့"

"ဟင်"

ရုတ်တရက်ကြီးမို့ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားကာ ခြေ ထောက်

တို့က နေရာမှ မရွေ့။

"အချစ် အချစ် မြန်မြန် လိုက်လေ"

နွေးက ကိုင်လှုပ်တော့မှ သတိရကာ အချစ်အိမ် ဆေးရုံကို အပြေးအလွှား သွားခဲ့သည်။

"အမေ အမေ"

မဟာတံတိုင်းကြီး ပြိုကျသွားခဲ့လေပြီ။

အချစ်အိမ်အလာကို အမေက စိတ်မရှည်စွာ ကျောခိုင်းထွက် ခွာသွားလေသည်။

လူးလှိမ့်ငိုကျွေးခဲ့ပေမယ့် အမေက စိတ်ကောက်မပြေတော့ပါ လား။

* * *

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှ တော့ အားငယ်ကြောက်ရွံ့နေဖို့ ကို အချစ်အိမ် မစဉ်းစားတော့ပါ။

အမေအတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသွားသည် နှင့်

"ဘဘချို့ ဒါ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ အိမ်ပါ။ သူက အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီမှာ နေတဲ့ သူပါ။ အခု အမေ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဦးလမ်းကို ဆင်းသွားဖို့ ဘဘချို့ နှင်ပေးပါ"

ကိုယ့်လမ်းလူကြီးကို အချစ်အိမ် သွားပြောသည်။

"အေး သမီး ဒီကိစ္စကို မိုးမချုပ်ခင် ဘဘတို့ လုပ်ပေးမယ်"

လူကြီးတွေက စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း အမေ့အတွက် ပူဆွေးရင်း အချစ်အိမ် နေ့ခင်းဘက် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အနားမှာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကြောင့် သတိတရားက မျက်လုံးတွေကို ချက်ချင်း ပွင့်သွားစေ၏။

"ဟင် ဦးလမ်း"

အချစ်အိမ် ကျုံးထလိုက်ပေမယ့် အနားရောက်နေပြီဖြစ်သော ဦးလမ်းရဲ့ လက်က မလွှတ်တော့။

"ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း"

အချစ်အိမ်ကို အုပ်ဖမ်းကာ မတော်မတရားကြံစည်ဖို့ ကြိုးစား သည် ။

"ခင် ခင်ဗျားကြီး လွှတ်နော်"

"ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါ အချစ်လေးရယ်၊ ဦးလမ်း အများကြီး လုပ်နိုင်ကို င်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ညည်းလေးသာ ဦးလမ်းကို လက်ခံရင် အလုပ်ကို ဒီထက်ကြိုးစားမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဥမကွဲသိုက်မပျက် နေသွားကြ တာပေါ့ မမိုက်ပါနဲ့ ကွယ်"

"ဘာပြောတယ် ခွေးကြီး"

အချစ်အိမ် အားရှိသမျှ စောင့်ရှန်းပေးမယ့် ရာဂစိတ်ကြီးနေ သော ဦးလမ်း၏ ချုပ်နှောင်မှုက မြဲမြံလှသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလို့ သရဲဖြစ်နေနိုင်တယ်ဆို အမေ အမေ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး"

ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ဖို့ လည်း သတိမရဖြစ်လျက် အမေ့ကို တမ်း

တလိုက်မိသည်။ ။

ထိုစဉ် အမှတ်မထင် လက်ထောက်လိုက်မိသည် က ကတ်ကြေး
ဟောင်းတစ်လက်။

အချစ်အိမ်ဆိုတာ အစကတည်းက သွေးကနီပြီးသား။

"ကဲ"

နောက်ဘက် လက်ပြင်ကို အားနှင့် တအားထိုးစိုက်ချလိုက်၏။ ။

"အား"

ဦးလမ်း ကျယ်လောင်စွာ အော်လျက် နေရာမှာ ပင် တုံးခနဲ
လဲကျသွားလေသည်။ ။

"လူယုတ်မာကြီး သေစမ်း"

နေရာမှ လူးလဲထကာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက် သ
ည်။ ။

အချစ်အိမ် တုန်တုန်ချိချိ ဖြစ်မနေပါ။

"ဘဘချို"

"ဟေး သမီးလား"

"ကျွန်တော့်ကို ဦးလမ်း မတော်တရော် ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားလို့
ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးပစ်ခဲ့တယ်"

"ဟေ ဘယ်မှာ လဲ"

"ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲမှာ သူလဲနေပြီ ဘဘချို၊ သွားဖမ်းပေး ပါ၊ အ
ခု သွားဖမ်းပေးပါ ဘဘချို"

ကိုယ့်မှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိသည်။

ထိုးခဲ့တာက သေကမယ့်ဘက် နေရာမဟုတ်။

အချစ်အိမ် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါ။

ဦးလမ်း ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ပါသွားသည်။

သို့ပါသော်လည်း ...

အချစ်အိမ်အတွက် တစ်ယောက်တည်းနေရန် မသင့်တော်လေ သော
ဒီအိမ်ကလေးမှာ ...။

* * *